

Úti beszámoló

László Zsuzsa

Szegedi Deák Ferenc Gimnázium

„Együtt a nemzetközi partnerség felé”

ERASMUS+ KA1 mobilitási pályázatban szereplő

a BRITISH STUDY CENTERS LONDON által szervezett

CLIL – Content and Language Integrated Learning kurzusról

2016. július 17. – 2016. július 30.

London, Egyesült Királyság

2016. július 16-án délelőtt érkeztem Londonba. Nem véletlenül utaztam 48 órával a kurzus kezdete előtt: szerettem volna minél több időt tölteni az angol kultúra és London megismerésével, hiszen szeptembertől 10 éve porosodó angolszakos diplomámat kell előbányásznom az íróasztalfiókból, és használni tudásom a Deák Gimnázium frissen érkezett gólyái előtt. Az új feladatra remek felkészülési lehetőséget adott az ösztöndíj keretein belül elvégzett kurzus, ami felelevenítette az egyetemi éveim alatt megszerzett módszertani tudást, és lehetőséget adott arra is, hogy az angol nyelvet gyakoroljam.

A szállásom London északi részén, Kentish Townban volt, egy jellegzetes londoni téglafalú házban. Bár eredetileg az olcsóbb megoldást rendeltem meg, az úgynevezett standard student house-t, néhány nappal az indulás előtt az iskola értesített, hogy áthelyeztek a superior student house-ba, ugyanazon az áron. Ezt itthon nagy örömmel fogadtam, és alig vártam, hogy megtapasztaljam a londoni luxust, de a helyszínen azért más értelmet nyert a „superior” szó. Sajnos a szoba kelet-európai szemmel is hagyott kivetni valót maga után, főleg a bútorok épségét (használhatóságát) és a tisztaságot tekintve. Szerencsére nem terveztem, hogy sok időt töltsök a szálláson, ezért a kezdeti meglepetésen túljutva a hétvége nagyon jól telt, és sikerült körbejárni London turisztikai csomópontjait, és képet kapni a belvárosról és a metrórendszerről.

Hétfőn kezdődött a kurzus. Az órák délután 2-től 6-ig tartottak. A csoport 7 főből állt. Közülünk csak ketten tanítanak szaktárgyat idegen nyelven, egy osztrák mérnök, aki néhány éve feladta munkahelyét, és jelenleg a hűtő- és fűtőrendszerek működését tanítja, és egy spanyol tanárnő, aki pedig technológiát oktat. Mindketten szakközépiskolában dolgoznak. Törökországból érkezett még egy testvérpár, ők angoltanárok, egyikük egy általános iskolában, másikuk az egyetemen. Rajtuk kívül két lengyel tanárnő, egyikük testnevelést, másikuk biológiát tanít. Ez utóbbi hölgy egyáltalán nem tudott angolul, még bemutatkozni sem, ezért az órákat szorgos szótárazgatással töltötte, de tevékenyen nem vett részt a munkában.

A csoport többi része hamar összerázódott. Nagyon sokat köszönhetünk a kurzust tartó tanárnak, Jonathan Hadley-nek, aki nagy tapasztalattal rendelkező, felkészült tanár, és végtelen profizmussal tartotta az óráit. mindemellett nagy alázattal. Személyiségéből (vagy

meggyőződéséből) adódóan nem szerepelt és beszélt sokat, hanem az általunk végzett feladatok vitték előre az órát. Az óráknak olyan felépítése volt, és olyan pontosan voltak levezetve, hogy egy-egy szünet elérkezteivel szinte katarzis-élménye volt az embernek, mint egy ügyesen megkomponált zenemű hallatán. Maga az anyag nem volt számomra újdonság, hiszen gyakorlatilag azokat a módszereket vettük át az órákon, amiket az egyetemi képzésem során módszertanból tanultunk, és nagyrészt alkalmazok is az óráimon. Viszont jó volt látni, hogy ideális környezetben, motivált, nem fáradt tanulókkal, kis csoportban milyen élvezetesen lehet alkalmazni ezeket.

Sajnos a második hétre ez nem maradt így. Már a kurzus első napján kiderült, hogy a spanyol tanárnő csak 1 hétre fizette be a kurzust (bánta is nagyon), és akkor jött az a hír is, hogy a két török lánynak politikai okokból haza kell utaznia. A puccskísérlet miatt minden közalkalmazottat azonnali hatállyal hazarendeltek. Többször bementek a nagykövetségre, hogy hátha maradhatnak a kurzus végéig, ezt végül az egyiküknek engedték meg. A 2. hetet ezért csak öten kezdtük, illetve lényegileg négyen, hiszen a lengyel biológia tanárnő nem beszélt angolul.

Így múlik el a világ dicsősége – a második héten már nem voltak olyan virtuózak az órák. Jonathan sokszor PPT előadásokat olvasott fel az intelligens tábláról, az osztrák férfi pedig egyre gyakrabban ragadta magához a szót. Egy idő után németül beszélt, amit egyikünk sem értett.

Kinntartózkodásom azonban ekkor sem telt haszontalanul, hiszen délelőttönként és esténként a várossal és a gasztronómiával ismerkedtem a párom társaságában, aki elkísért az útra. London akkora város, hogy még az amúgy hosszúnak számító két hetes utazás is éppen csak arra elég, hogy belekóstoljon az ember. Hatalmas múzeumok várják tárt kapukkal a turistákat, általában ingyenes, változatos és magas színvonalú kiállításokkal. Mivel egy délelőtt csak egy-két tárlat megtekintésére elég, akár egy hetet is el lehetne tölteni egyetlen múzeumban. Arra is nagyon figyelnek, hogy minden generáció magáénak érezhesse a múzeumok világát: a gyerekekre különös figyelmet fordítanak, és az interaktív feladatok segítségével valóban megragadják őket.

Az iskola nem szervezett közös programokat a csoportnak, így teljesen szabadon dönthettük el, mivel töltjük a hétvégét. Mivel az első hét végére már teljesen telítődünk a londoni tömeggel és rohanással, úgy döntöttünk, hogy a turisztikailag felkapott célpontok helyett a vidéki Angliával ismerkedünk meg. Szombaton és vasárnap is egy-egy közeli faluba vonatoztunk el, ahol találkoztunk az igazi Angliával, hiszen a főváros inkább egy multinacionális olvasztótégely, ahol sok náció együttéléséből alakult ki egy érdekes, nyüzsgő világ. A falvak számomra nagyon szerethetőek voltak, és a megismerésükkel kezdtem el úgy érezni, hogy angoltanárként szeptembertől nem csak a nyelvet, hanem a brit kultúrát is szívből tudom majd közvetíteni a diákok felé.

Spanyoltanárként mindig előnyömnek éreztem, hogy sokszor jártam Spanyolországban, szinte minden tájegységét személyesen megismertem, így hitelesen tudtam beszélni róla. Az angolos énem eddig inkább az Egyesült Államokhoz húzott, hiszen több kapcsolódási pontom volt vele. Londoni tartózkodásom hozzásegített, hogy Nagy-Britannia is közel kerüljön hozzám.